
GYÜLEKEZETI ÉLET

AZ EPERJESI ÁGOST. HITV. EV. I. EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE

SZERKESZTI ÉS KIADJA: FÁBRY VIKTOR EV. LELKÉSZ · EPERJES, FŐUTCA 99.

I. ÉVFOLYAM.

1918. AUGUSZTUS 1.

9. SZÁM.

Levelek a messzi távolból ...

Mennyi varázserő rejlik egy-egy levélben a távolból! Kedveseink, ha elutaznak, alig bírjuk bevárni tőlük az első életjelt. Epedve várjuk a postás bácsit s ha hoz levelet, majd hogy meg nem öleljük érte. Azután mohón olvassuk a drága kezek írását. Mennyi melegség, szeretet, emlékezés és hála sugárzik felénk egy-egy teleírt apró kis levélpapírosból! És 4 év óta? ... valósággal megváltásként hat reánk egy-egy tábori lap vagy levél a távolból! Sokan nem írnak már ... sokan nem várnak már lapot. Valamikor még sűrűn jöttek, tartalmuk biztató, megnyugtató, lelkesítő volt, büszkén, boldogan mutogattuk ismerőseinknek, azután elmaradoztak. Az első napok kínjain még át sem vergődtünk, görcsösen kapaszkodunk a remény gyöngye szalmaszálába, míg meg nem jött arról a képzeletben annyit bejárt vidékről idegen kézfírásos levél. Révetegen káprázott szemünk, lelkünk megremegett, a szív dobbanása megakadt, reszkető kezekkel bontottuk ki a borítékot s mire átfutottuk az első sorokat, kínzó fájdalom gyötörte szívünket, a valóság gyilkos erőszakkal űzte el a reményt, jött a kétségbeesés, majd a könnyes, csöndes lemondás. Nem jön több levél; valahol messze távol egy-egy kis fakereszt jelzi nyugvóhelyét azoknak, akik értünk fegyvert forgattak, akik nekünk annyi szépet tudtak írni onnan a távolból!

Megsiratjuk és megsiratjuk őket örökké, szívünkben, lelkünkben emléket állítunk nekik, amelyet ki nem kezdhet, el nem koptat az idő, amelyet el nem homályosíthat senki és semmi! Azután meg elő-elővesszük leveleiket és olvasgatjuk ... sokszor még ... mindig újból és újra, mintha csak most írtak volna s ez oly jó nekünk, hisz annyi hit, annyi vigasztalás származik belénk e levelekből.

Oh, nincs igazuk azoknak, akik azt állítják, hogy a szörnyű, sokszor nagyon is véres munkában hős fiaink és vitéz testvéreink eldurvulnak s hitetlenné válnak. Soha annyi hit és gyöngéd szeretet nem fakadt még és nem nyilatkozott meg, mint a 4 év óta csatatérről-csatatérré hajszolt vitéz katonáink szívéből és lelkéből — irántunk.

És nincs igazuk azoknak sem, akik az állítják, hogy a háború hosszú tartalmánál fogva kiölt az emberekből minden emelkedettebb érzést, megbontotta az erkölcsi bázist itthon és a fronton s közönyössé tette különösen katonáinkat az egyházzal, hittel, Istennel szemben.

Akikről ezt a szomorú tényt a háború tartama alatt megállapíthatják, — higgye el nekem mindenki, — azoknak erkölcsi alapjuk és hitéletük a háború előtt sem volt biztos és szilárd. Értünk küzdő véreinkről azonban számtalan levél és megható adat alapján hangsúlyozhatom, hogy akik a békében nem is voltak exponensei különösen az egyháziasságnak, a hit dolgainak, hanem akik inkább csak neveltetésükből kifolyóan vallották magukat ide- vagy odatartozandóknak, azokból a háború valósággal meggyőződéses hitet és sohasem remélt egyházas gondolkodást és érzést váltott ki, nem is szólva azokról, akik háború előtt is szilárdan állottak hitéletünk fundamentomán. Sok-sok levél-szemelvényt közölhetnék állításom igazolására, a sok közül azonban csak egyre szorítkozom kivonatos közlésemben.

Odessa felé vonulásában írja egyik k. főhadnagy ismerősöm ifjú hitvesének a következőket:

„Éppen félesztendeje annak, hogy Isten oltára előtt állottunk, — a hála, bizalom, remény és szeretet érzelmével eltelve voltam azóta is mindig s vagyok lélekben veled ma is!

Ma templomban is voltam, gyönyörű német istentiszteleten a szomszédos N. községben. Ez a vidék tele van német községekkel, amelyek vagy tisztán evangélikusok, vagy tisztán katolikusok. Van vagy 40—50 község, ezek többsége evangélikus. N.-be érve, megállottam a templom előtt, épp jóidőre érkeztem, mert itt is 10 órakor van istentisztelet. Modernül berendezett, gyönyörű lutheránus templom, remek orgonával és egy hófehér szakállú, aranyszájú, agg lelkipásztorral (Pastor Albert). Az istentisztelet olyan, mint a legmodernebb német istentisztelet, az ének gyorsütemű, mint most nálunk. Könny szökött a szemembe, úgy meghatott, amikor oly hosszú vándorlás után s oly messze az otthontól, körülvéve a vad és idegen népek tengerétől a világháborúban e békés helyen, mint kis csónakon a viharzó tenger közepén, lutheránus testvérek között hallgathattam Isten igéjét pünkösdi vasárnapján, félévvel esküvőnk után.“ Majd így folytatja: „Még most is annyira hatása alatt állok annak, hogy ismét egyszer s *ilyen* hitrokonokkal, testvérekkel jöttem össze s istentiszteleten lehettem, hogy ma nem is tudok másról írni, mint erről“.

Minden sorból, minden betűből kilüktet a hamisítatlan, meggyőződéses, hitére büszke, hitében boldog lutheránus főhadnagy, aki lelkében — amikor hosszú idők után ev. istentiszteleten részt vehetett — otthon járt, ott ült abban a megszokott templomában, ahol mint kis fiú, majd felnőtt ifjú hallgatta az orgona bűgását, a gyülekezet énekét, a pap beszédét és imáját, ahol frigyre lépett ifjú hitvesével, ahová annyi szent emlék fűzi s ahová annyira visszavágyik!

Nem sejti még, hogy levelének e kiszakított részei nyomdafesték alá kerülnek, talán nem is akarja, talán neheztel is majd ezért, de

énnekem oly jól esett egy év. férfi-lélek hitbéli intimitását ellesni, boldogan, büszkén, jövőnkbe vetett újult hittel ezt közölni másokkal is, az itthonlevőkkel megszívlelésre, arra, hogy ébredjen föl mindnyájunkban ily egyházszeretet, ily együvértartozandóságnak érzése, ápoljuk azt önmagunkban és másokban is, hogy tűnjék el ismét fölöttünk az az árnyék, amely hideg, dermesztő suhogással ólálkodik fölöttünk s azt a lidércálmot nyomja elbúsult lelkünkre, hogy bennünk ellankadt a hitélet ereje, aluvóban a régi tűz, hogy hamu alá rejtett parázsba jár az szunyókálni.

Ha a háború 4-ik esztendejének végén tisztjeink még így írnak s míg katonáink leveleiben sűrűn előfordul az „Isten megsegít“ gondolata és hite, addig nincs okom kételkedni az emberekben, addig hiszek az evangelium ereje által áthatott, meggyőződésteljes, öntudatos evangélikus emberekben, az én kedves testvéreimben, hogy bennük — minden ellenkező vélemény dacára — egyre érezhetőbb, egyre jobban látható lobbanással fog kigyúlni egyházunk jövődjének perspektívájában az erősödés, fejlődés, az öröklevés fénye!

Adatok az 1917. év történetéhez.

30. *Az újonnan megválasztott lelkész fogadtatása és hivatalba iktatása.*

Gyülekezetünknek s megválasztott lelképásztorának örökké emlékezetes napjai voltak augusztus hó 25-ikén és 26-ikán. A július hó 8-ikán tartott közgyűlés bizottságot küldött ki a lelkész fogadtatásának és a beiktatási ünnepségnek előkészítésére, amely bizottság teljes körültekintéssel teljesítette feladatát. Augusztus 25-ikén d. u. 6 órakor érkezett az új lelkész hitvesével, akiket a pályaudvaron a viharos idő dacára is, városunk polgármesterével az élén, az egyháztanács és gyülekezetünk sok-sok tagja várta. Faragó József kir. tan., polgármester meleg szeretettől áthatott, szép üdvözlő beszédére Fábry Viktor lelkész meghatottan válaszolt, kifejezvé, hogy történelmi multú városunkban meleg otthont keres, lakói közé mint családtag óhajt beilleszkedni, munkálkodván az otthon építésén s részt kérve a nagy család öröméből éppúgy, mint bánatából. Lelkes éljenzés után hosszú kocsisorban hajtott a menet a lelkész lakása elé, ahol az egyház nevében Schönwiesner János gondnok fogadta az egyháztanács élén az új lelképásztort, fönt a lakásban pedig Vogel Béláné alelnök a Nőegylet élén várta virággal és szeretetteljes szavakkal az ifjú lelkészt és nejét. Az a sok-sok szeretet, amellyel mindenki várta a gyülekezet új pásztort, az ékes szavakban tolmácsolt bizalom és remény, a csupa virággal díszített, renovált lakás mély hatást gyakorolt a lelkészre és hitvesére, aki ezt a sok szeretetet, bizalmat, nem remélt szépséges fogadtatást könnyek között köszönte meg azzal, hogy minden erejével és minden tehetségével új gyülekezetét akarja szolgálni, annak javán, jólétén és fejlődésén hűséggel munkálkodni, a Nőegyletrel

karöltve a segítő és résztvevő könyörületnek munkájában tevékenykedni s így kiérdemelni a gyülekezet előlegezett bizalmát és szeretetét.

Másnap, azaz aug. 26-ikán lélekemelő ünnepélyességgel folyt le beiktatása a lelkésznek. A paróchiáról Liptai Lajos főesperes, Draskóczy Lajos theol. tanár, coll. igazgató és dr. Deák János theol. tanár, h. lelkész vezették az új lelkészt a templomban, akikhez az egyháztanács tagjai csatlakoztak. Amint a kapuból kilépett a menet, fehérruhás kis leányok hosszú-hosszú sorban virággal köszöntötték az új lelkészt. E bájos spalier között haladva, a zsúfolásig megtelt és feldíszített templomban orgonaszó pazar, villanyfényben úszó, fenyő- és virágdíszes templomban áhítatos, előkelő közönség várta és fogadta az új prédikátort, akit az esperes gondolatokban gazdag beszéddel iktatott hivatalába. Az eskü letétele után a lelkész megtartotta beköszöntőjét „Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz“ alapján. Megemlékezett a multról, látószemmel értékelte a jelent és bízó reménységgel utalt a jövő feladataira, amelyeknek szolgálatában vezérelve lesz a Krisztus mindenkor, mindenütt és mindenekben.

Az istentisztelet befejeztével a templomban egyházközségi közgyűlés volt, amelyen Liptai Lajos főesperes elnöklete alatt az egyházközség tagjai nagy számban vettek részt. Ez a közgyűlés állapította meg a lelkészválasztási és az új lelkész ideköltözködésének költségeit, megbízta Draskóczy Lajos, Frenyó Lajos, dr. Deák János és Schönwiesner János egyháztagokat a lelkészi hivatal leltárszerű ingóságainak megállapítására, amely ingóságokat a főesperes az új lelkész gondjaira bíz.

Elnöklő főesperes az őszinte elismerés hangján emlékeztetve meg dr. Deák János h. lelkész buzgó működéséről, példásan, odaadó, gondos h.-lelkészi tevékenységéről s fölmenti őt e minőségében viselt hivatala alól, biztosítván őt az egyházközségnek el nem múló hálájáról.

Majd szeretetteljes szavakkal üdvözli az új lelkészt s ezen üdvözléséhez csatlakoztak Schönwiesner János gondnok, h. egyházfelügyelő, aki az eperjesi ág. h. ev. I. egyház, dr. Maléter István coll. igazgató a coll. tanári-kar, Draskóczy Lajos iskolaszéki elnök a polgári leány- és elemi iskola tantestülete nevében köszöntötték a beiktatott lelkészt, majd az eperjesi ref. missiói egyház átiratának felolvasása után a beiktatott lelkész valamennyi üdvözlésre külön-külön válaszolva, megköszönte ismételt szeretetteljes fogadtatását s azt, hogy beiktatása napját oly bensőségesé s felejtethetlenné tették.

A közgyűlés azután Draskóczy Lajos indítványára hálás köszönetet mond a főesperesnek minden ténykedéséért, amelyet az I. egyház körül különösen a lelkészi állás megüresedésével és betöltésével kapcsolatosan tett s miután a főesperes indítványára a közgyűlés még elhatározza, hogy az új lelkész fizetését aug. hó 1-től folyósítja, a közgyűlés véget ért.

Délben a rendező-bizottság tagjai meghívták a lelkészt, szeretetre-

méltó nejét és vidéki vendégeit a konviktusban rendezett szeretetlakomára, ahol az egyházközségnek férfi- és nőtagjai már várták s lelkes éljenzéssel fogadván őket, a késő délutáni órákig maradtak együtt. A szeretet lakomáján elhangzott pohárköszöntők is csak mélyítették azt a frigyét, amelyek nyáj és pásztor kötöttek e szép, felejthetetlen napon!

Az 1917. évi okt. 3-ikán tartott egyháztanács ülés kiemelkedőbb pontjai:

1. Bánó Aladár egyházfelügyelő szíve mélyéből üdvözli a lelkészt, mint presbyteriumi elnöktársát és az egész egyháztanács nevében ezúttal is Isten bőséges áldását kéri az új lelkész egyházépítő munkásságára. Lelkész megköszönve az üdvözlést, arra kéri az egyháztanácsot, hogy legnemesebb intenciók irányította működését fogadja oly szeretettel és jóindulattal, amely munkakészséggel és ambícióval foglalta el felelősségteljes állását, amelyben egyházközségének minden nemes érdekét, szebb és jobb jövőjét kívánja szolgálni.

2. Lelkész jelenti, hogy a reformációi jubiláris istentisztelet s az azzal kapcsolatos tervek keresztülvitelére, illetve megbeszélésére kiküldött ad hoc-bizottság szept. 12-ikén tartott tanácskozásából kifolyólag a következő javaslatok elfogadását ajánlja az egyháztanácsnak:

a) Mondja ki az egyháztanács, hogy a Reformáció 400-éves fordulóját a Collegiummal közösen ünnepi istentisztelet keretében ünnepi olyformán, hogy ezt az istentiszteletet okt. 31-ikén d. e. 10 órakor tartja meg egybekötve deprekációval, ezzel is kifejezésre juttatván a Reformációnak nagy elvét, amelyet az Egyház és az Iskola szoros nexusának kidomborításával hirdetett;

b) mondja ki, hogy az istentisztelet sorrendjét az énekekkel együtt megfelelő példányszámban kinyomatja;

c) hogy a hatóságokat, intézményeket és az egyházakat nyomtatott meghívók útján úgy templomi, mint koll. esti ünnepélyünkön való részvételre meghívja s végül,

d) hogy az istentisztelet és Úrvacsora végeztével ünnepi díszközgyűlést tart megállapított tárgysorozattal. (L. díszközgy.)

Az egyháztanács az indítványokat magáévá teszi, az ünnepi istentisztelet előkészítésére bizottságot küld ki, megkeresi ugyancsak a lelkész indítványára Ev. Gyámint. Nőegyletünket aziránt, hogy a jubiláris istentisztelet külső fényének emelése céljából díszítse fel a templomot.

3. Kéri az egyháztanács utólagos jóváhagyását a rendelkezésére álló idő rövidségére való tekintettel, hogy új templomi énekeskönyvek bevezetése iránt intézkedett olyképen, hogy kilenc előfizetési ívet bocsátott ki fél- és egész vászonkötésű könyvek megrendelésére. Az előfizetés szép eredménnyel jár, de mert gyülekezeti tagjaink névsorát és lakását régi népszámlálási lajstromból írta ki és csoportosította és így természetes, hogy — sok hívünknek lakhelye azóta változván — sokan vannak,

akiket a gyűjtők nem találtak meg s akik nem vehettek tudomást e tervünkről. Így tehát sokan lesznek, akik csak utólag óhajtják megvenni a könyvet, amiért is indítványozza, hogy az előfizetéses példányszámokon kívül az egyház is vegyen 100 énekeskönyvet, amelyeket részben templomi használatra a Reformáció 400-éves fordulója emlékére a templom számára ingyen, részben pedig az utólag még venni óhajtók számára 3, illetve 4 korona áron rendelkezésre bocsátja. Kivánatosnak tartja, hogy iskoláink is nagyobb számban vegyék meg e könyvet az ifjúság használatára s azt, hogy a hívek figyelme fölhívassék arra, hogy megvett énekeskönyvüket mindig magukkal hozzák, vagy hagyják állandóan a templomban, ahol azok az egyház tulajdonát képező példányokkal kiosztatnának. Így mindenkinek volna énekeskönyve s hatalmasan törne közös énekünk az egék Urához.

Az egyháztanács a lelkésznek az új énekkönyv bevezetése körül tett intézkedéseit helyeslőleg és köszönettel tudja, indítványaihoz hozzájárul, köszönetet mondván jegyzőkönyvi kivonat útján a theol. akad. hallgatóknak, akik az előfizetők gyűjtése körül szívesen fáradoztak.

(Megkeresésemre összes intézeteink vettek új énekkönyvet az ifjúság számára, egyes híveink pedig a templom számára külön példányt is rendeltek a sajátjukén kívül. Egyebekben elfogytak az utólagos megvételre rendelt könyvek s nyomdai nehézségek és papirhiány miatt egyelőre a kiadók sem nyomatnak újakat s így nem teljesíthetem kérését és óhaját híveimnek, akik még megszeretnék venni az új énekeskönyvet. Lelkész.)

4. Lelkész-elnök jelenti, hogy a f. évi január 21-ikén hozott közgyűlési határozat értelmében h. lelkész feliratot intézett a Püspök úrhoz egyházunk s.-lelkészi állásának szervezése és a gyakorlati theol. tanárnak meghatározott számú nyilvános istentiszteletek tartása tárgyában. A Püspök úr 2224—1917. sz. leiratában közli, hogy ezen ügyekben nem intézkedhetik végérvényesen, sem a kerületi közgyűlés elé nem terjesztheti, mert az egyházközség csak az imént választotta meg új lelkészét, akit ezen ügyeknél mellőzni nem lehet, sőt kell, hogy azokban az ő bevonása, tudta és hozzájárulása nélkül semmi sem történjék. Elnöklő-lelkész úgy véli, hogy az utóbbi kérdés egyszer s mindenkorra levehető a napirendről, mert egyrészt nem lehet a gyak. theol. tanárt semmiféle utólagos, bármiféle közgyűlési határozattal külön és meghatározott gyülekezeti munkába belevonni, amelynek megállapított vagy elrendelt irányai vannak, másrészt s különösen levehető ezen ügy a napirendről azért, mert meg van győződve, hogy nemcsak a gyak. theol. tanár úr, de a többiek s intézeteinknél működő tanár urak, akik egyszersmind fölszentelt lelkészek is, mindannyiszor szíves készséggel fogják szolgálatukat a gyülekezet rendelkezésére bocsátani, valahányszor a lelkész akadályoztatása vagy betegsége ezt szükségessé teszi.

Egészen más elbírálás alá esik azonban a s.-lelkészi állás megszervezésének kérdése, amelynek szükségességét mindenki ismeri, különös tekintettel arra, hogy ezen állás megszervezése maga után vonná az intenzívebb cura pastoralis gyakorlását, amelynek jelentősége nagy és különösen fontos éppen a mi egyházunkban, amelynek tagjaiban annyi hithűség, annyi öröklött buzgóság és erő szunnyadoz, amelynek ébresztgetése sok-sok áldással járna.

Az egyháztanács lelkész indítványára ad hoc-bizottságot küld ki e kérdés sikeres megoldásának előkészítésére.

5. Lelkész-elnök sajnálattal jelenti, hogy templomunknak nagy anyagi áldozatokkal fölépített új orgonája, eltekintve attól, hogy technikai kivitele és építési rendszere nem a legtökéletesebb, 3 évi használata után oly állapotba került, hogy a legsürgősebb javításra szorul, mert nyelvsípváltozatai használhatatlanok és az orgona templomi hangversenyek céljaira teljesen alkalmatlan.

Az egyháztanács sajnálattal tudja ezt a jelentést, jóváhagyja lelkész azon intézkedését, amely szerint az orgonaépítő céggel érintkezésbe lépett s fölhívta az orgona sürgős javítására, hangolására. Megnyugvással tudja, hogy a lelkész gondját is fogja képezni az orgona s hogy a két kántorral együtt mindent el fog követni annak rendbentartása érdekében.

6. A parochiális épület Árok-utcai részletét Schusztek Nándor bérbeveszi.

7. Tárgyaltatott a lelkész háborús drágasági pótléka, ruhasegélye és korpótléka, valamint nyugdíjügye is. Az egyháztanács tudomásul veszi a Püspök úrnak 4142. sz. leiratát, amely szerint a lelkész sem ruhasegélyben, sem drágasági pótlékban 1917. évre nem részesülhet; elhatározza, hogy e tárgyban megkeresi a kolozsvári ev. egyházat és az erdélyi orsz. egyházat nyilatkozattételre aziránt, hogy lelkészünk ottani tartózkodása idején fentnevezett segélyekben nem részesült, mely nyilatkozatok alapján reméli, hogy utólag folyósítják majd a segélyt a kormány részéről. Átérezvén pedig a nehéz megélhetési viszonyok súlyát, lelkész részére az 1917. évre 600 korona, egyházfi részére a multévi 100 kor.-val szemben 200 kor. drágasági segély megszavazását hozza javaslatba a közgyűlésnek.

8. Tárgyaltatott Vandrák Vilma nyug. tanítónő kérése aziránt, hogy az egyház a kérelmezőnek kertjét elválasztó egyázi kerítést sürgősen kijavíttassa. Az egyháztanács megállapítván azt, hogy a kérdéses kerítés fenntartása az egyházkerület kötelessége, az ügyet a tanítóképző-intézet igazgatóságához utalja.

9. Lelkész jelentést tesz a hitoktatásról, a lelkészi hivatal leltára készítéséről, lelkészi napló vezetéséről, irodai felszerelések kiegészítéséről és arról, hogy a kerületi közgyűlés 1917-re egyházunknak 160 kor. segélyt szavazott meg a Baldácsy-alapítvány kamataiból, amit az egyháztanács örömmel tudomásul vesz.

10. Lelkész-elnök előadja, hogy mindannyian jól ismerjük azt a munkát és szolgálatkésztséget, amellyel dr. Deák János administrator úr végezte a gyülekezetben a papi és egyéb teendőket is, nemcsak a megboldogult lelkész betegsége idején, de különösen azóta, hogy ez a gyülekezet elárvult. A maga részéről a legnagyobb hálával adózik a volt h.-lelkész úrnak megbecsülhetetlen szolgálataiért és e hálájába belevonja azokat is, akik rajta kívül a hitoktatást annyi odaadással végezték. Amikor e hálánknak és köszönetünknek jegyzőkönyvbe vételét kéri, indítványozza, szavazzon meg az egyháztanács dr. Deák J. theol. tanár úrnak h.-lelkézi tiszteletdíj címén egy bizonyos összeget s hozza ezt javaslat alakjában a közgyűlés elé. Az egyháztanács egyhangú lelkesedéssel magáévá teszi a lelkész indítványát s midőn dr. Deák J. volt h.-lelkésznek az egyház javát szolgáló buzgó és lelkiismeretes munkásságáért ezúttal is hálás köszönetet mond, kéri a közgyűlést, hogy az elismerésnek némi külső jele gyanánt részére 500 kor. tiszteletdíjat szavazzon meg.

A „Gyülekezeti Élet“ fenntartási költségeinek fedezésére kedves híveink áldozatkészségéből a következő adományok folytak be:

Niederland Rezső	10 kor.	Öhlschläger Ilona és Margit ...	5 kor.
Durst Győző	5 "	dr. Mikler Károly	20 "
Ág. h. elemi iskola	5 "	Pap Istvánné, Tótsóvár	10 "
Késmárszky Károly	5 "	Hartmann Albert	12 "
özv. Szoha Endréne	5 "	dr. Sztehlo János	20 "
özv. Kollár-Tahy Emilia	5 "	Baloghy Farkas, Budamér	5 "
özv. Pap Jenőné	5 "	Theisz Géza	5 "
Jurcsik Józsefné	5 "	Lutocska Dániel	10 "
Krahulecz Pál	5 "	Ág. h. ev. II. egyház, Eperjes ...	10 "
Klemens János	5 "	Csontó Jánosné	10 "
Ámbrózy Béla	10 "	özv. Adriányi Kálmánné	10 "
özv. dr. Lakner Árpádné	10 "	Barts Augusta	4 "
Teltsch Kornél	6 "	ifj. Farkas Lajos	5 "
Rontsinszky Géza	5 "	özv. Palecsko Viktorné	8 "
Pálesch Árpád	20 "	Carthmann Ferenc	6 "
dr. Flórián Károlyné	20 "	Papp Ferencné	5 "
Kirchmayer Gerő, Eperjesenyicke	20 "	Kribel Elek	6 "
Kirchmayer Vilmos	20 "	Mayer Endre	10 "
özv. Dessewffy Pálné, M.-Kaproncza	20 "	Wiegner Berta	4 "
Klein Béla	5 "	özv. Kail Imréné	10 "
Bohrandt Lajos	5 "	Linhard Lénárdné	4 "
Szentgyörgyi Gusztáv	5 "	özv. Mayer Lajosné	4 "
Brauner Gyula	10 "	dr. Oravetz Andorné	5 "
dr. Péter Béla, Kolozsvár	5 "	özv. Krayzell Jenőné	5 "
Hysko János, Abos	5 "	özv. dr. Hoffmann Adolfné ...	10 "
özv. Zeman Jánosné	5 "	özv. Wallinger Ferencné	10 "
Schmuck Hugóné	6 "	dr. Maléter István	20 "
Peskó Ödön	10 "	Maléter Gyuláné	10 "
Szász Ödönné	20 "	Liptai Lajos	10 "
Hermann Henrik	20 "	Szánik Ernő	5 "
özv. Verbőczy J.-né, Aranybánya	3 "		

(Jövő számunkban folytatjuk.)

A múlt számban nyomdahiba csúszott be Holvay Ferenc (Nagysáros) adományánál, amit ezennel helyesbítünk. Adománya 5 kor. volt. Jól esett az állomásfőnök úr felszólamlása, mert ez is egyik jele annak, hogy kis lapunkat figyelemmel olvasgatják kedves híveink. Kérem ezúton is a „Gyülekezeti Élet“ áldozatkész fenntartóit, hogy hasonló hibákra, téves közlésekre figyelmemet fölhívni szíveskedjenek, mert előfordulhat, hogy a korrekúra átnézésénél sem veszem észre a becsúszott téves adatot.